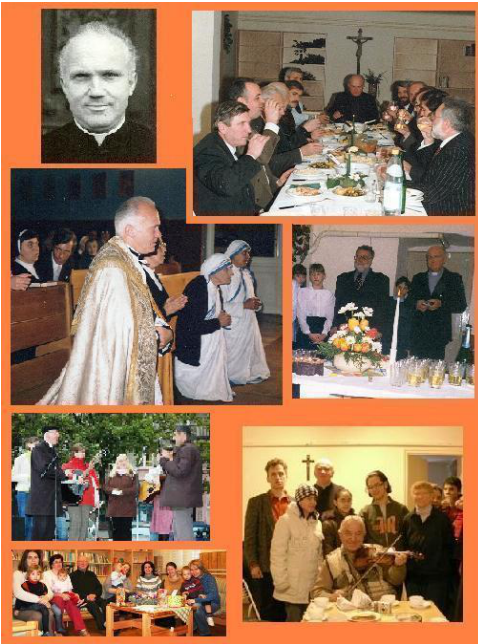

JOGOS SZÁMVETÉS

38 év józsefvárosi szolgálat után Főpásztorom, dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek úr elfogadva kötelezően beadott nyugdíjkérelmemet, nyugállományba helyezett. Sokat gondolkodtam azon, hogyan tudnám megfogalmazni ennek a hosszú időnek a lényegét. Számvetéssel kezdem:

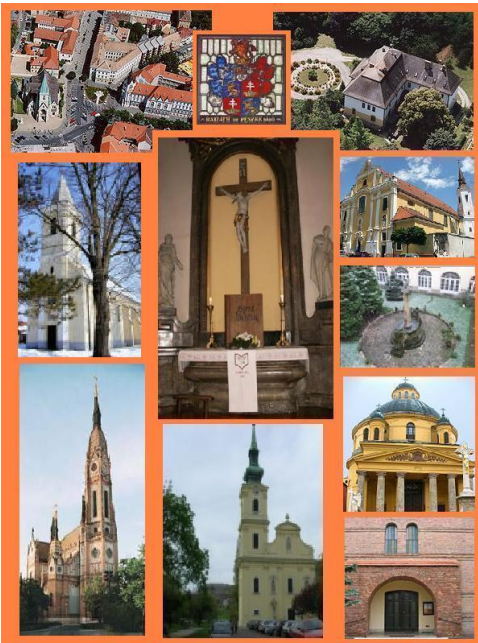
Önéletrajz

Ezzel kínozták évtizedeken át a magyar polgárt, ha felvételizni akart egy iskolába, vagy jelentkezett bármelyik munkahelyre. Nagyon kellett ügyelni, hogy a „vigyázó szem” észre ne vegye, hogy esetleg kimaradt valami, ami a másik „önéletrajzban” szerepelt. Külön ki kellett hangsúlyozni a munkás vagy paraszt származást. Vesztes volt, ha valaki „kulák” családból származott, vagy rokonai esetleg gyanúsan „jó nevűek” voltak.

Jogos, hogy számot vessek azzal a **75 évvel**, amit az Úristen nekem adott, azzal az **52 esztendővel**, amit papként élhettem, és azzal a **38 évvel**, amiből az **első 6 évet** adminisztrátorként töltöttem dr. Galambos János plébános elődöm mellett, és a most befejeződő **32**

évről, amit – Józsefváros történelmének egyik legtovább „szolgáló” plébánosaként – **itt élhettem a józsefvárosiak között.**

Mi köt Józsefvároshoz?

A történelem: itt mondtam el első szentmisémet. Még emlékszem, hogy a főoltár „szentlecke” oldalán, (így nevezték az oltár jobboldalát), megáldottam szüleimet. Apám akkor már nagyon betegen jött el, a család-örökölte szívbetegség terhét viselte, és mégis boldog volt. Kemény életet élt: B-listázás, kitelepítés, kitiltás Somogy megyéből. Jegyzői végzettséggel lapátolta a szemet a vagonokból az 50-es években. Anyám tűrte, hordta a keresztet, és tudtán kívül is példát adott emberségből, hitből, szeretetből. Jelesre vizsgázott. Fiúkat papnak szánták, bár én döntöttem el, hogy az leszek. Én is megjártam a magam kemény kálváriáját. Erdő Péter bíboros atya levelében ezt így fogalmazta meg: „szeretném kifejezni köszönetemet és hálámat azért az áldozatos szolgálatért, amelyet több mint fél évszázadon át végzett a Főegyházmegye különböző templomaiban, nehéz körülmények között.” Ezek az állomáshelyek: **Esztergom-Szent Anna, Kőbánya-Szent László, Tabán-Alexandriai Szent Katalin, Nagybácsa-Szent István templomok** voltak.

A jelen: 1976-ban ide kerültem. Anyám egészségi állapota romlott, nem tudta ellátni feladatát a bácsai plébánián – el kellett jönni. És **itt találkoztam a világ legjobb embereivel.** A régi józsefvárosiak közül már csak néhányan élnek. Józsefváros „bűnös” kerület volt 1956 miatt, széttelapították a kerületet. Akik maradtak, azok egy szívvel-lélekkel mellém álltak. Én megtehetem, ők nem mondják el milyen **szeretettel fogadtak és vettek körül.** A szegények? Az öregek és a fiatal családok is erejükön felül segítettek. Olyan szépen tették ezt, imáikkal kísérve, amit adtak, rajtam keresztül Istennek adták.

A templom: Talán ki sem bírtam volna a kerület szörnyű, lepusztult állapotát, ha nem látom minden nap a „**valóban templomot**”, ahogy az egyik piarista atya nevezte. Állandósága nem egyhangúság, naponta,

minden reggel és minden délután más fénybe csillog, hív, üzen és erősít. Ezért tudtam „végigvezényelni” **a külső és a belső tatarozást**, amelyből a templombelső szépsége maradt meg.

Szent József: Úgy tekintettem őt, mint szolgát, a Szent Család fejét, Mária jegyesét. Nem kötött hozzá semmi egyéni érzés egészen addig, amíg az első „anyagi” gond nem ért. Úgy történt, hogy egy 200.000 forintos számlát kellett volna kifizetni, de nem volt rá pénz a plébánia pénztárában. „**Csőd?**” Aznap este így beszélgettem Szent Józseffel: „Te tudod, hogy milyen nehéz volt a Szentcsaládot elvezetni Egyiptomba és hazahozni. Te tudod, mi a szegénység. Ha gondolod, segíts, mert én nem tudok mit tenni.” Másnap telefonon egy orvos hívott fel, hogy – szeretné valamivel segíteni plébániánkat. Jött, és 200.000 forintot hozott. **Nem többet és nem kevesebbet, nem hamarabb és nem később.** Akkor, amikor kellett. Szent József nekem, - biztosan nem haragszik meg érte – az anyagi biztonságot is jelenti, ahogy a hatalmas főoltárképen (a Kárpát-medence második legnagyobb oltárképe) biztos nyugalommal öleli a gyermek Jézust.

A jövő Isten kezében van – de nekünk együtt kell működni Isten akaratával. De mi Isten akarata? Maradjak Józsefvárosban? Bíboros atya engedélyt adott volna erre, meg is említette levelében. Kérjek tőle más helyet: egyszerűbbet, könnyebbet? De hiszen azért jöttem ide és maradtam itt: hogy a nehézségek, a gondok jézusi útját járjam. Menjek ki külföldre, de nem azért, hogy egy McDonald’sban mosogassak és sokat keressek.

Amikor megkaptam főpásztorom „búcsúlevelét” július 2-a, Sarlós Boldogasszony ünnepe volt. Megkaptam a választ. Két Mária ünnep köré „rendeződt” józsefvárosi életem: 1982. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén kaptam Lékai László bíboros úrtól a kinevezést és egy másik Mária ünnepen, a Vizitáció napján az elbocsátást. Így már világossá vált bennem: a székesfehérvári nyugdíjas papi otthonban a helyem.

Július második hetében Erdő Péter bíboros úr jelezte: az egyházmegyének szüksége van papi szolgálatomra. Kért, hogy **lássam el a III. kerület Vörösvári úti plébániát** modern templomával, 4 "hegyvidéki" kápolnájával, 2 plébániájával és még három másik "objektummal" együtt. Természetesen igent mondtam kívánságára, hiszen papszenteléskor engedelmességet fogadtunk főpásztorunknak. "Plébániai kormányzóságom" mellett tovább szolgálok szívem "csücskében", a **Mária rádióban**, járom a külföldet, hogy lelkileg segítsem **Hollandiában** és **Svédországban** élő magyar katolikus testvéreinket.

Ilyen ma egy "nyugdíjas pap" élete.

Újmisés és aranymisés jelmondatom illik ide:

**„Neki, az egyedül bölcs Istennek, tisztelet és dicsőség Jézus Krisztus által,
örökkön örökké.
Ámen.”**

A híveknek, Testvéreimnek pedig „ez az egyedül bölcs Isten” adjon sok-sok erőt és kegyelmet! Ígérem, nem feledkezem meg arról a sok jóról, amit 38 éven át kaptam. Igazi „józsefvárosi” volt!

Isten áldja meg Mindnyájukat!

Bajzáth Ferenc
plébános